

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. december 31.
(óév este)**

Horváth Géza

AJÁNDÉKOZÓ ISTEN

Alapige: Prédikátor könyve 5,17-20

Rájöttem tehát, hogy az a jó és szép, ha az ember eszik, iszik, és élvezi a jót minden fáradozása nyomán, amivel fárad a nap alatt egész életén keresztül, amelyet Isten adott neki, mert ez jutott neki. Ha pedig Isten valakinek gazdagságot és kincseket is adott, és megengedte neki, hogy azt élvezze, kivegye belőle a részét, és örüljön fáradozása eredményének: ez Isten ajándéka. Az ilyen nem sokat gondol élete múlásával, mert Isten megengedi, hogy szívből örvendezzen.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, dicsérünk, mert hűséges gondtartással vezérled e világot, ahogy az előbb is énekeltük.

Köszönjük, hogy a gyülekezet közösségében áldhatunk, hogy ismét egyik esztendeje, tőled kimért ideje telék el a mulandóságnak.

Magasztalunk, mert te örökkévaló vagy, nálad nincs változás vagy változásnak árnyéka.

Köszönjük, hogy ennek a világnak a sorsa a te kezében van, és nem a szerencse, legfőképp nem a balszerencse vezérli azt vaktából. Köszönjük, hogy anynyira igaz ez, hogy minden szál füvet, minden szem port és még fejünk hajszálait is számon tartod, és köszönjük, hogy sok verebecskénél is drágábbak vagyunk előtted.

Köszönjük, hogy minden úgy van, ahogy eldöntötted, ahogy akarod. Hálás a szívünk, hogy minket eljuttattál eddig a napig, és megérhettük ennek az esztendőnek az utolsó napját, utolsó igei alkalmát. Aldunk azért, hogy visszatekinthetünk a múlt esztendőre, és előre nézhetünk az újra.

Közben taníts bennünket elcsendesedni, taníts megköszönni mindent, hálat adni, és taníts könyörögni. Taníts bennünket, Urunk, bűnbánatra is, hiszen a mai napon eszünkbe jutnak azok a bűnök, amelyeket mulasztottunk, amelyeket nem tettünk meg. Nem csak azzal vétkeztünk, hogy mit tettünk, hanem azzal, hogy mit nem tettünk. És tudjuk, az is bűn, ha valaki nem cselekszi azt, ami kitelne tőle, ami jó lenne, ami tőled való lenne.

Köszönjük, hogy tanítsz bennünket ezzel a mai nappal is életünk véges voltára. Köszönjük az ígét, amelyet készítettél nekünk. Add, hogy előtte levetett sarral álljunk, annak igazat adjunk és legyen annak hatása az életünkre.

Köszönjük, Urunk, hogy számot vethetünk ennek az évnek utolsó estéjén a te ajándékaiddal, amelyekkel betöltöttél bennünket. Boldog, aki örvendező szívvel és nem könnyes szemekkel tekinthet vissza annak folyására.

Engedd, hogy mindaz, ami történt ebben az évben, a javunkat munkálja és szolgálja. Éppen ezért téged hívunk segítségül, mert sok bajunkon csak te tudsz segíteni. Végy körül bennünket Szentlelkeddel, szenteld meg szívünket, készíts neved imádásra, magasztalására.

Ámen.

Igehirdetés

A mai napon sokat és sokan gondolnak a múltó időre. Életünk esztendeinek múlására, annak az életnek a múlására, amelyet a mi örökkévaló Urunktól kaptunk.

Amikor elcsendesedtem és megkaptam ezt az ígét, hogy ezen az alkalmon ezt hirdessem, akkor először megdöbbsentem. Hiszen tudjátok, hogy a Prédikátor könyve a Bibliában nem a legegyszerűbb könyv, és nem a legjobban érthető könyv. Könnyű félreérteni, és ezért nekünk, lelkipásztoroknak is könnyű félremagyarázni azt. Amikor Isten ideadta az ígének az 5,20 versét, megdöbbsentem, mert ott azt olvassuk, hogy az ilyen ember nem sokat gondol élete múlásával. Először ez nagyon megdöbbsentett engem. Milyen ember az, aki nem sokat gondol élete múlásával?

Amikor elcsendesedtem felette, és főleg, amikor rájöttem, hogy ennek el is kellene mondani az üzenetét nektek, akkor megérthettem Isten Szentlelke által azt, hogy nem az van itt, hogy nem gondol élete múlásával, hanem, hogy nem *sokat* gondol élete múlásával. Mert balga az az ember, aki nem gondol az élete múlásával. Erre Isten ígéje is figyelmeztet bennünket. Gondoljunk arra, hogy életünk ideje 70, legfeljebb 80 esztendő. Gondoljunk arra, hogy fogy az erőnk, fehéredik a hajunk, több orvosi lelet van a táskánkban, a szekrényünkben. Ez figyelmeztetése az ígének.

Van egy lelki énekünk: „Ember, gondolj halálra, gondolj véged felől.” A Prédikátor nem azt mondja, hogy nem gondol az élet múlásával, hanem azt mondja: van, aki nem sokat gondol az élete múlásával. Miért nem gondol sokat az élete múlásával? Azért, mert máson gondolkodik. Nincs ideje arra, hogy élete múlásával foglalkozzon, mert más gondolatai vannak, amelyek nagyobbak, magasabb volumenűek, szebbek és jobbak.

Ha ennek az ígének az alapján kellene megfogalmazni, hogy mi az a jobb gondolat, amivel a Prédikátor szerint az ilyen ember többet foglalkozik, mint az élete múlásával, akkor ennek az ígének az alapján ma három dologról szeretnék szólni. Azért mert három dologra gondol többet.

Az egyik az: mit kapott az életében. A másik: kitől kapta azt, amit kapott. A harmadik pedig: hogyan használta azt, amit kapott. Mért szeret Isten, mért

szeret még? Hogy lehet, miért nem mondja ki: elég. Mily sok ajándék, nagy kegyelem kísérte végig az életem — mondja egy kedves lelki ének. Mi tudjuk a Sirmak könyve 3. fejezetéből, hogy azért nincs még végünk, mert nem fogyatkozott el az Ő irgalmassága. Ez a három dolog legyen ezen az óévi istentiszteleten is előttünk.

Ez első: mit kaptam. Amikor gyermekek voltunk, akkor karácsony második vagy harmadik napján mindenki számba vette, hogy mi-mindent kapott, és boldogan mentünk a barátainkhoz és elmondtuk. Ennek az esztendőnek az utolsó napja azért is jó, mert jó számba vennünk, hogy mi-mindent adott nekünk Istenünk.

Az előző istentisztelet előtt beszélgettem valakivel a hivatalban, és mondta, hogy mi-minden történt velük ebben az esztendőben. Mondtam: hát még majd a következőben mennyi minden fog veletek történni. De ő már elkezdte számba venni, hogy mit kapott Istentől.

Itt az ige azzal kezdi: „Rájöttem tehát, hogy az a jó és szép, ha az ember eszik, iszik, és élvezzi a jót minden fáradozása nyomán.” — Mi, sokszor kegyeskedő emberek, ezt elutasítanánk. Miről beszél itt a Prédikátor? Ez nem egy hedonista ember? Ez egy mai életművész, aki tudja, hogy kell élni: enni, inni, gyönyörködni, élvezni az életet. Tulajdonképpen itt a folytatás nagyon fontos, mert azt mondja az ige: egyrészt fáradozása nyomán, amivel fárad a nap alatt egész életében, másodszor: amelyet Isten adott neki. — Ez testi dolog. A Bibliában a Prédikátor könyvében benne van egy ilyen testi dolog.

Tudom, hogy van olyan mondás: együnk, igyunk, mert holnap meghalunk. A hitetlen emberek ezt hangsúlyozzák. A Prédikátor úgy hangsúlyozza, hogy ezért fáradt a nap alatt, a másik: ezt Isten adta neki. Nekünk olyan Istenünk van, a Biblia egésze nekünk olyan Istent mutat be nekünk, aki nekünk gondviselő Istenünk.

Amikor azt hallom, hogy ezt a két ünnepet együtt emlegetik a világban: Hol töltöd az ünnepeket? Milyen ünnepeket? És itt gondolnak a karácsonyra, meg a szilveszter-újévre. Mondtam: én csak egy ünnepet ismerek, és az a karácsony. A többi nekünk nem olyan ünnep, mint a karácsony. Most mégis, amikor ide készültem, akkor a kettőt összekapcsoltam, és azt mondtam: ha ünnepekről beszélünk, akkor karácsonykor beszéltünk arról, hogy nekünk szabadító Jézusunk van, mert Isten ezt helyezte a középpontba. És Isten erről beszélt nekünk: Jézus szabadító. És hálás a szívem, hogy ma, szilveszter estén arról beszél, hogy a mi Istenünk gondviselő Isten. Szabadító Isten, aki megszabadít bennünket az ördög terhes fogságából, híven feloldozott, a bűnnek kemény igájából, szabadságra hozott. Most meg lehet arról beszélni, hogy a mi Istenünk gondviselő Isten, akinek abban is kedve telik, hogy az övéi egyenek, igyanak, élvezzék az életet.

A Biblia sehol nem mondja, hogy Isten az övétől, a hívőtől, besavanyodott, aszketikus, lemondó, valamilyen fellegvárba visszavonuló életet vár el. Nem. Erről beszél a Prédikátor, és két dolgot hozzátesz. Eszik és iszik, de fáradozása eredményeképpen. Tehát abból és olyat egyek, amiért fáradtam és megdolgoz-

tam. Isten azt mondja: ember, én adtam neked azt, hogy munkáld, fáradj, és én engedtem meg neked, hogy élvezd annak az áldását és gyümölcsét. Nem kell szégyenkezve megennünk, amit eszünk. Életemben egyszer találkoztam az-zal, hogy valaki nem akart megenni egy jó ételt, mert azt mondta: jaj, az afrikai gyerekek meg nem esznek semmit. Attól, hogy ő most nem eszi meg, attól az afrikai gyerek éhező marad. A Biblia a Prédikátor könyvében azt mondja: edd meg, idd meg, vedd el a jót, vedd el a szépet. Légy hálás azért.

A múltkor valakivel találkoztam, aki egy nagyon szép ruhát kapott és boldog volt vele. Ő ritkán jut ilyen szép holmihoz. Nem lehet megszólalni, hogy ő ennek örül. És gondoljátok, hogy ez Istennek nem kedves? De kedves az Istennek, mert azt mondja: fáradtál érte, és én adtam. Ugyanis mindig tudni kell azt: honnan jött ez.

Az egyik bibliaórán a Mi Atyánk-ot vesszük sorba. A legutóbbi órán az volt a téma, hogy a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Érdekes volt, hogy amikor Jézus azt tanítja, hogy ti így imádkozzatok, akkor a három kérdés között, amelyet magunkra nézve kérünk, ez az első kérdés: a kenyerünket add meg nekünk ma. Ezt úgy magyarázták az eleink, hogy töltsd be a mi minden szükségünket.

Amikor mára készültem, megnéztem az énekeskönyvünkben, hogy az ó- és újévi énekek mind a 18. század végén, a 19. század elején keletkeztek, és akkor még Magyarországon eleven volt a református tan. És figyeljétek meg, hogy minden énekben benne van, hogy Isten az Ő lelki ajándékai mellett, a mi testi ajándékainkat is megadta. Lelki adományi mellett – mondja az egyik ének – megadta, ami nekünk kellett. A kenyeret, vaját, és még a szalámit is. Elmondtuk azon a bibliaórán, hogy kenyeret kérünk az Úrtól, és mennyivel többet ad. De ha többet ad, az nem ok nekünk arra, hogy keveselljük: miért nem adott ezt, meg azt, meg amazt. Hiszen kenyeret kértél, azt meg is kaptad. Ami szükséges volt, megadom.

Nekünk olyan Istenünk van, aki nem szeretné, hogy az igaz, vagy annak maradéka kenyérkéregető legyen. Betölti szükségünket az Ő gazdagsága szerint. Jó ezt számba venni most, szilveszter estéjén. Jó erre gondolni.

Jó arra gondolni, amit a másik pontban mond nekünk Isten igéje. Azt mondja: ez Isten ajándéka. Kitől jött ez? Jó számba venni, hogy nem én fáradtam csak érte, nem én kerestem meg. Jó arra gondolni, hogy még akkor is, ha én dolgoztam meg érte, ajándéka kaptam. Mert azt az erőt, az egészséget, magát az életet is ajándékba kaptam, amivel dolgozhattam. De honnan jött ez? Ez az Ő ajándéka. Ha Isten pedig ad valamit, azt el kell fogadnunk. Így fogadjuk el ezt az ígét is, és ennek üzenetét. Kitől kapta? Az ajándékozó Istentől.

Tavaly volt egy sorozatunk adventben. Talán öt részből állt. Isten ajándékai: az elhívás, az örök élet, a hit, Isten legnagyobb ajándéka Krisztus, most szeretném mellé tenni: ez is, amit mond, Isten ajándéka. Rájöttem tehát, hogy az a jó és szép, ha az ember eszik, iszik és élvezi a jót minden fáradozása nyomán, és örömét leli az életben.

Istennek legnagyobb ajándéka Krisztus, az örök élet, nagy ajándéka a hit, az elhívás. Isten ajándéka az is, hogy van kenyér az asztalunkon. Van élelmünk, ruházatunk. Isten ajándéka, hogy úgy nézhetünk rá: gondviselő Isten, aki számon tart engem. Akkor is, ha éppen most emberileg ennek az ellenkezőjét látom. Volt élelmünk, ruházatunk.

A harmadik kérdés: aki tudja, hogy mit kapott, tudja, hogy kitől kapta, annak azzal is számot kell vetnie: hogyan használta azt, amit kapott. Nekünk nemcsak olyan Istenünk van, aki ad, hanem olyan Istenünk van, aki számon kér. Aki kiosztja a talentumokat az Ő szolgálóinak, mert ad, azután eljön és azt kérdezi: mit csináltak vele? Az egyik elásta, mert tudta, hogy szigorú. Gonosz és rest szolgál. — hangzik felé az ítélet.

Jön a számadás. Éppen ezért hogyan használtam. Az a szó jutott eszembe, amit a konyhagépeknél, ha megvesszük, elmondanak, amikor a jótállási papírt kiállítják, az van rajta: rendeltetésszerű használatra. A habverőt ugyanis nem lehet diótörésre használni. Amit nekem Isten adott ebben az esztendőben is akár, vajon rendeltetésszerűen, az Ő rendelése szerint használtam-e? Mert ez az ige azt mondja: ha rendeltetésszerűen használtam, örömöm lesz benne, ha nem, úgy járok, mint a gazdag ifjú: elment szomorúan, mert sok jószága volt. Azzal nem akart rendeltetésszerűen élni. Ki rendelte el, hogyan kell vele élni? Jézus. Ő határozta meg, mi legyen vele. De ő nem akarta azt, és elment szomorúan. Mi lesz annak a következménye, ha rendeltetésszerűen élünk azzal, amit Isten adott? Az ige azt mondja: az ilyen szívből fog örvendezni. Isten megengedi, hogy szívből örvendezzen. Ezt munkálja is benne Isten. És az örömben mindig benne van a hála is. A hálában mindig benne van az öröm is. Ezeknek egy a gyökere, egy töről sarjadnak. Jaj, de jó ez az óév utolsó napján, Isten megengedi, hogy örüljön neki.

És három dolgot mond: megengedi, hogy élvezze, hogy kivegye belőle részét, és örüljön fáradozása eredményének. Ez azt jelenti, hogy ha jól használtam, akkor annak a következménye öröm lesz. Ez is fokmérő, hogy tudok-e örülni, van-e örömöm benne.

Nagy kérdés, hogyan használtam. Az ige azt mondja — a gazdagságra és a kincsre mondja ugyan —, de értsük mindenre: ha pedig Isten valakinek gazdagságot és kincseket is adott (mert nem adott mindenkinek), nézze meg, hogy Isten adta-e neki. Isten azt mondja: fáradozása nyomán. Nem spekulációból, nem zavarosban halászásból, nem fiktív szerződésekből. Erről most ne beszéljünk. Ha valakinek Isten gazdagságot és kincseket is adott...

A Bibliában a gazdagság nem bűn, a szegénység pedig nem erény. Ha valakinek Isten gazdagságot és kincseket is adott... — mert vannak, akiknek nem adott. A mi Istenünk szuverén Úr, tudja, hogy mit bírok elviselni, tudja, hogy miért adott az egy talentumosnak egyet, a másiknak meg ötöt. Mi nem tudjuk. Szerintünk nincs igazság, s rögtön apellálnánk. Nem azt nézzük, hogy én is kaptam, pedig azt sem érdemeltem meg, hanem miért nem kaptam ötöt. De aki ötöt kapott, annak nagyobb a felelőssége, nagyobb a kockázata, és annak nagyobb az elszámolási kötelezettsége is.

Ha most ezt az ígét megnézzük, akkor három dolgot kell meglátnunk. Azt mondja a Biblia: ha valakinek Isten gazdagságot és kincseket is adott, háromféleképpen lehet ehhez állni. Mind a három tulajdonképpen az ígében benne van. Az egyik néhány verssel korábban van. Azt mondja a 12. versben: „van egy fájdalmasan rossz dolog, amit láttam a nap alatt. A gazdája rovására őrizgetett gazdagság.” — Háromféleképpen lehet hozzáállni ehhez. Az egyik: az ember, amit kapott, őrizgeti. Tudtam, hogy kemény ember vagy, ezért elástam. Lehet őrizgetni valamit úgy, hogy ez az enyém. Tulajdonképpen így születünk, erre vagyunk berendezkedve. A kisgyerek azonnal begyűjti a csokoládét. Ismerős az a megható történet a körtemuzsikáról. Amikor a kishúga beteg lesz, akkor odaadja a körtemuzsikát, de addig nem, mert az az övé.

„A gazdája rovására őrizgetett gazdagság.” A Bibliában a Lukács 16-ban van egy történet, a bolond gazdag története. Ő őrizgette a gazdagságát. Itt úgy van fordítva: minden gabonámat betakarítom. Ez a fontos. Nagyobb csűröket épít. Azt mondja: „én lelkem örülj, sok javaid vannak, sok esztendőre eltéve.” — Be vagy biztosítva. Ennek nem kell imádkoznia, hogy mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, mert ő már bespájzolta magának azt. Azt mondja neki az Úr: „bolond vagy.”

Itt azt mondja a Prédikátor: van egy fájdalmasan rossz dolog a nap alatt. „A gazdája rovására őrizgetett gazdagság...” — Ez rovására lesz neki. Ki fogja megróni? Az, aki adta. Azt mondja: minden gabona az enyém. Én dolgoztam érte, én küszködtem, ez nekem jár. Aztán van a másik embertípus, amelyet lehet vallásosnak is nevezni, az azt mondja: amit kaptam, amit elértem, abból odaadom Istennek az Ő részét. Pál apostol azt mondja: ne a végén, hanem az elején gyűjtsétek össze, amikor megkapjátok a fizetést, mert a végére már semmi nem marad. Az ember azt mondja: kiadom Istennek a részét. A harmadik, a hívő ember típusa az ebben az ígében van. Azt mondja: Isten megengedi neki, hogy azt élvezze és kivegye belőle a részét. A hívő ember úgy gondolkozik, hogy minden az Úré, de kivehetem belőle a részemet, mert azt Isten megengedi.

Értitek, hogy milyen fontos dolog ez a gazdája rovására őrzött gazdagság? Az ilyen nem élvezi az életet. Tudnék példákat mondani. Őrizgetik a gazdagságot, de maguknak még vaját sem vesznek a kenyerükre, mert spórolni kell. Mit mond a Prédikátor könyve? Az ilyen nem eszik, nem iszik — gazdája rovására őrzött gazdagság. Vannak ügyek Isten országában, mert az, hogy a misszió menjen, meg minden menjen, ahhoz pedig pénz kell. Még ezen a földön élünk, a látható egyházban, ezért pénz kell hozzá. Nekünk lelkipásztoroknak sokszor kell valamire mondani, ami jó dolog lenne, amiért imádkozunk is, de sajnos nincs pénz rá. Odamegyünk az Urunkhoz, és azt mondjuk: Urunk, tied a föld és annak teljessége. Neked semmi nem lehetetlen. Mert vannak őrizgetett gazdagságok. Azt mondjuk: odaadom, ami az Istené. És van a harmadik, amely azt mondja: Uram, kivehetem belőle azt, ami az én részem.

Zákeus úgy kezdett gondolkozni élete egy pontján, amikor találkozott az ő dicsőséges Megváltójával, aki azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett: kivehetem belőle a részem, de vagyonom felét a szegényeknek adom.

Amit patvarkodással kizsaroltam, azért meg négyannyit adok helyébe. Most már tudom, és értem, megvilágosodott előttem, hogy minden ajándék. Nem nekem kell érte foggal, körömmel harcolni.

A szolgálatom alatt olyan csodákat éltem át, hogy nekünk milyen gondviselő Istenünk van. Nem akarok dicsekedni, csak az Úrral, a mi Istenünkkel. Amikor templompadokat készítettünk, de egy forint sem volt a kasszában, azt mondja az asztalos: vigyek ennyit, annyit, mert kitűnő fát talált. Mondtam: honnan? — De elviszik a fát... Mire odakerültünk, addigra ott volt a pénz. Néhány óra alatt. — Sorolhatnám tovább, hogy nekünk olyan Istenünk van, aki gondtartással vezérli e világot. Ezért is jó hálát adni. Ajándékozó Istenünk van, aki azt mondja: ha ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékot adni, hogyne adna a ti menyeyi Atyátok azoknak, akik kérik tőle.

Arról kell beszélnem: Isten örömét leli az ajándékozásban. Ne felejtsetek el, hogy a mennytől nem áll távol az öröm. A menny angyalai között öröm van egy bűnös ember megtérésén. Akik majd be fognak menni, azokat így fogják behívni: „menj be a te Uradnak örömébe” — és akkor ez az Isten, aki örül rajtunk örömmel, ha gyönyörködhet bennünk, meg engedelmesek vagyunk neki, azt mondja: azt akarom, hogy olyan gyermekeim legyenek, akik örülnek. Örülnek az életnek, annak, amit kapnak. Tudnak vele élni és tudnak vele jól élni. — Ehhez kell a bölcsesség, hogy el ne szálljak, magamnak ne tulajdonítsam. Hogy azzal, amit kaptam, ne legyek sem fösvény, sem tékozló. Rendelteszerűen élni azzal, amit adott.

Örülni, mert Isten ebben az esztendőben is azt kereste, hogy mivel szerezhette nekünk örömet. Isten azt akarja, hogy szívből örvendezzünk. Neki örülő népe legyen. Ha kell, még egyszer elmondja az az apostol, aki a börtönben van. Semmi oka az örömré, de azt mondja: örüljétek, mindenkor örüljétek. Az Úr közel.

Óév napja üzenete hadd legyen ez most: Isten annyi mindent adott neked, vedd számba. Köszönd meg neki, nézz fel az ajándékozóra, mert a világosság Atyjától száll alá minden jó adomány és tökéletes ajándék. Kérj bölcsességet: Uram, amit adtál nekem, azt úgy vegyem, hogy azzal el kell számolnom. Családommal... Hogy éljek mindazzal, amit te adsz nekem.

Befejezem: vannak itt olyanok, akik nemcsak ajándékokat kaptak, hanem veszteségeik is voltak. Vagy úgy, hogy ténylegesen elvesztettek valakit, vagy úgy, hogy elszakadtak a szeretet kapcsok és szálak. De eszembe jutott Jób története, aki miután sok mindent elvesztett, akkor azt mondja: az Úr adta. Nem arra nézett, hogy mit vesztett, hanem hogy kitől kapott, mit kapott, és mire kapta. Amikor bemutatja az áldozatot a gyermekeiért, hátha vétkeztek az én gyermekeim.

Ma, amikor annak vagyunk tanúi, hogy sokszor még hívó szülő is megengedi a vétket, a bűnt, mert így csinálja a világ is, Jób azt mondja: Uram, ha gyermekeim vétkeztek, bocsáss meg nekik. Helyettük és miattuk itt van a Bárány, itt van az áldozat, tekints erre. És Jób előszámolja nem azt, hogy kit és mit vesztett, hanem, hogy mit és kit kapott.

AJÁNDÉKOZÓ ISTEN

Mert akinek ajándékozó Istene van, betölti az szívét, és elmondja Jézus Krisztusnak: Uram, benned mindent meglelek. Benned mindent megkaptam, és mindenért téged illet a hála, a dicséret és a magasztalás. Ilyen örvendező szívvel menj az éjszakába. Ilyen örvendező szívvel maradj az Úr előtt. Ne menj a világba, hanem maradj az Úr előtt és számold el neki, milyen sok ajándékkal töltött be ebben az esztendőben is. Uram, tied a magasztalás! Tied a köszönet és hála!

Imádkozzunk!

Urunk, áldunk, hogy valóban ajándékozó Isten vagy. Kedved leled az adásban. Bocsásd meg, hogy a bűn miatt mi csak azt látjuk, hogy elveszel, és rád fogjuk azt, amit mi okoztunk saját magunknak. Téged hibáztatunk, és kérdőre vonunk, hogyan engedheted mindezt?

Bocsásd meg, Urunk, hogy sokan nem ismernek téged, vagy nem ismernek eléggé téged. Nem tudják, hogy te adtál már az Éden-kertben is. Odaadtál mindent. Te adtad egyszülött Fiadat is, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Hogyne adnál vele együtt mindent minenkünk. Ó, Uram, ments meg minket minden farizeusságtól, amelyik nem veszi számba a te testi ajándékaidat.

Köszönjük a lelkit, a megszabadulást, az újjászületést, az új életet, a Lélek ajándékát, a kegyelmi ajándékok sokaságát. Köszönjük, hogy Jézusban, ami az életre és kegyességre való, megajándékoztál bennünket. Nem tudjuk elmondani azokat az ajándékokat, amit kaptunk. Bocsásd meg, Urunk, ha más úton szereztük meg. Köszönjük, ha beszélsz velünk, úgy mint Zákeussal, aki tényleg más úton szerezte a kincseit, de rájött erre, és jóra akarta fordítani.

Köszönjük, hogy eléd tárhatjuk a kéréseinket, hiszen te biztatsz és buzdítasz bennünket: ezt is hálaadással tegyük meg, amikor eléd tárjuk könnyörgéseinket, imáinkat és mindazt, amit kérünk tőled. Bocsásd meg, hogy sokszor túl sokat kérünk, vagy túl keveset, mert nem hiszünk a te hatalmadban, erődben, nagyságodban, gazdagságodban.

Köszönjük, hogy a gazdag Istennek gazdag gyermekei vannak ezen földön. Az örvendező Istennek örvendező gyermekei lehetünk, és mehetünk úgy előre vígan, a menny felé. És aki a víg énekünket hallja, szent reménység sugallja, amit ajkunk énekel. Bár közben úgy járunk itt lenézve, mint ismeretlenek, és sokan nem vesznek észre, hangunk sem hallva meg.

Kérünk, Urunk, emelj fel, tisztíts meg. Vigasztald azokat, akik ebben az évben vesztek, szeretteiktől búcsúztak, vagy fognak búcsúzni. Kérünk, vigasztald azokat, akik úgy érzik, valami nem sikerült nekik, valami nem jött be, valamiben szerencsétlenek, nyomorultak. Figyelmeztess, Urunk, és adj bölcsességet azoknak, akiknek adtál gazdagságot, vagyont is, hogyan és miképpen lehet és kell azzal élni.

Kérünk, hallgasd meg azokat a könnyörgéseket is. Amelyeket most csendes imában mondunk el előtted, Urunk.

Ámen.